

Prolog

„Chtěli jste mne vidět, Všemocní?“

„Ano, Arrieth, posad' se.“

„Jak se daří s Dantem?“

„Jsme na dobré cestě k překonání mého bloku. Děkuji.“

„To je dobře. Ale nejsi tu, abychom řešili tvé problémy s muži.“

„Proč jste pro mne nechali poslat?“

„Máme pro tebe Svěřence.“

„Cože?“

„Čeká tě v Azylu.“

„Počkat, ale...“

„Nějaký problém, Arrietho?!“

„Mám před sebou závod...“

„My víme.“

„Musím se připravovat... Je pro mě důležitý...“

„Nechceš přeci, abychom odvolali Danta pryč?“

„Za Začarovaný les...“

„Ne!“

„Takže se ujmeš toho chlapce?“

„Ano.“

„Tak je to správně.“

„Rozumím. Jedu do Azylu.“

„Arrietho? Nepokaž to. Není tu místo pro maléry.“

1. Jiný svět

Cítil náraz, obrovskou bolest a mravenčení celého těla. Otevřel oči a hned je zase musel zavřít před bodavým bílým světlem. Chvilí jen poslouchal šum kolem sebe, než se mu podařilo rozeznat nějaké zvuky. Slyšel kroky. Lehké kroky mířící k němu. Znovu oči otevřel a snažil se zjistit, kde vlastně je. Poznal, že se jedná o nějakou místnost, která byla desetinásobně větší než jeho pokoj. Viděl jen spoustu překážek, vzduchem poletující podivné předměty a dívku, která mířila k němu, v ruce držíc samostříl. Vstal a koukal udiveně na ni. Moc dobře si byl vědom, že ji nezná. Určitě by si ji pamatoval. Byla krásná. Vysoká a štíhlá, oblečenou černou minisukni a černou halenku, na níž měla korzet. Vlasy měla nabarvené do sytě rudých odstínů a sahaly ji do půli zad. Do obličeje jí moc neviděl, protože byla ve spěchu a na něj zde bylo divné světlo. Šla přímo k němu a dost jej vyděsila, když na něj namířila samostříl a zmáčkla spoušť. Šíp proletěl těsně vedle jeho hlavy, ona doběhla k němu a strhla ho k zemi.

„Tady si musíš hlídat záda!“ řekla jen zprudka.

Ohlédl se a všiml si příšery padající k zemi s šípem v hrudi. „Co to bylo?!“

„Něco jako gremlin. Ten zlej...“ odpověděla mu a schovala se spolu i s ním za jednu z překážek. „Jdou po krvi. A ty jsi cítit na míle daleko...“

Nechápavě se na ni koukal. „To opravdu existuje?“ nechápal. „Já jsem si myslel, že to je jen ve filmu...“ poznamenal nejistě. „Asi ještě spím... a tohle je jen sen...“

Ironicky se zasmála. „Ne, nespíš. A tady existuje všechno!“

„Co všechno?!“ chtěl vědět. „A kde *tady*?!“

Upravila si pramen vlasů za ucho a usmála se na něj. „V Šerém Světě.“ odpověděla mu. „Neboj, zvykneš si...“

Rázně zavrtěl hlavou. „Já si ale nechci zvykat! Jak se odtud dostanu?!“ jeho hlas zněl dost znepokojeně. Rozhodně se zde nehodlal nijak dlouho zdržovat.

Vstala, nakoukla, zda je čistý vzduch a natáhla k němu ruku, aby mu pomohla také vstát. „Na dotazy je čas. Musíme jít, dokud je zde klid.“

Podávanou ruku přijal. Jakmile byl na nohou, rozběhli se někam, kde tušil cestu pryč. Dívka se rozhlížela a co chvíli vystřelila na další a další monstra, která se tam objevovala. Všechna stvoření vypadala děsivě. Byla veliká a měla plnou tlamu tesáků, o nichž nepochyboval, že jsou ostré. A aby tomu nebylo málo, ani drápy na tlapách nevypadaly extra obroušeně. Proběhli téměř celou místností, využili ještě několik překážek jako skryš, než se dostali k menšímu krytému tunelu. Tunel měl sotva pět metrů, vběhli do něj a objevili se na ulici. Teprve tam zpomalila krok a svěřila ruku se samostřílem. Ulice byla zalita světlem pouličních lamp, ale cítil nepříjemné napětí ve vzduchu, které mu nahánělo husí kůži. Podél silnice bylo zaparkováno několik aut. Všechna auta byla v tmavých odstínech od černé po modrou. Jen jedno téměř svítilo rudě. Ona zamířila k němu.

„To je tvoje?“ zeptal se jí.

Odemkla dveře a otočila se po něm. „Sedej, na dotazy je ještě čas.“ z jejího tónu zazněl rozkaz.

Obešel auto a usadil se na místo spolujezdce. Dívka zabrala sedadlo řidiče, dala klíče do zapalování a nastartovala. Ulicí zaduněl zvuk motoru jejího sporťáku, zahvízdaly pneumatiky a rudý sportovní vůz mizel v dálce.

Byl překvapený. Probudil se neznámo kde, cizí holka mu zachránila krk a teď jej veze někam pryč v luxusním sportovním autě, o kterém on by si mohl nechat jen zdát. Hlavně nevěděl, kam jej veze. Přesně to, co si může přát kdejaký pubertální mladík, který nemá o životě realistické smýšlení. Ale to on nebyl. Jeli dlouho, než zastavila v garáži u nádherné vilky. Vilku obklopoval velký kus pozemku. Z venčí vypadala krásně. Byla sice nemocničně bílá, ale

hezky upravená. Jednu stěnu obrůstal břechťan, což působilo kouzelně.

„To je tvoje?“ zeptal se zaskočeně. V ten okamžik se k nim přičítal velký světle šedý vlk, kterého se solidně leknul. Začal ihned couvat, když na něj zvíře nedůvěřivě koukalo.

„Santone, v klidu, to je jen další Svěřenec.“ uklidnila vlka, když na něj začal vrčet a cenit tesáky. „Pojď, musíme dovnitř.“ oznámila mu a na dálkové ovládání zavřela bránu, kterou před chvílí projeli.

Zamířila do vilky. „Chovej se tady jako doma.“ poradila mu a rozsvítila.

Rozhlédl se a v úžasu zalapal po dechu. Nacházeli se v kuchyni, která byla sladěna do kaštanové barvy. Šel za ní do vedlejší místnosti, kterou byl obývací pokoj. Přes půl zdi byla plazmová televize, k ní rodinné kino, jehož reproduktory byly v každém rohu. Gauč byl kožený v bílé barvě, vpravo od sedací soupravy krb a před krbem chlupatý koberec, na nějž si spokojeně lehnul vlk.

„Klidně se posaď, ale to křeslo u okna je Santonovo.“ upozornila jej. „Chceš něco k pití?“

Přestal se rozhlížet a podíval se na ni. „Něco by bodlo...“

„Alko? Nealko?“ chtěla vědět.

„Co nabízíš?“ odpověděl otázkou.

Usmála se. Takový typ lidí měla ráda. „Víno.“

„Tak si dám víno. Dáš si se mnou?“ usmál se na ni.

Zasmála se. „Jinak bych ti je ani nenabízela.“ odešla do kuchyně a za chvíli se vrátila s lahví červeného vína a dvěma skleničkami.

„Mám merlot, snad ti bude chutnat.“

Přikývl, vzal od ní láhev a otvůrák a víno otevřel. Ona mezitím šla zapálit v krbu a chvíli drbala vlka za ušima a krmila jej nějakými dobrotami. Když nalil do skleniček, přesunula se na gauč. Sedla si do roh